

סוג עניין: 21 סדר דין: רגיל

בית משפט מחוזי ירושלים
עא 2163/01 (ש. ירושלים א 1753)
אבו נ. מדינת ישראל
תאריך פתיחה: 01/04/01

סוג עניין: 21 סדר דין: רגיל

בית משפט המחוזי בירושלים

בעניין שבין:

אבו ריאן _____

ת.ז. _____

מהכפר חלחול, נפת חברון

ע"י ב"כ עוה"ד הישאם שבאיטה (מ.ר. 17362)
ו/או עו"ד אליהו אברם (מ.ר. 11851) ו/או יוסי וולפסון (מ.ר. 26174)
ו/או ראידה קרואני (מ.ר. 20302) ו/או עדי לנדאו (מ.ר. 29189)
מהמוקד להגנת הפרט
מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

המערער

- נ ג ד -

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז תל אביב (אזרחי)
רח' הנרייטה סולד 1 תל אביב 64924
טל: 03-6970222 פקס: 03-6918541

המשיבה

כתב ערעור

מוגש בזאת ערעור על פסק דינו של כב' השופט ר. יעקובי בת.א. 2899/98 אשר ניתן בבית משפט השלום בירושלים בתאריך 11.2.01 והומצא לידי ב"כ המערער בתאריך 15.2.01.

עותק מאושר של פסק הדין מצורף לכתב הערעור.

ואלה נימוקי הערעור:

1. מבוא:

א. בתאריך 8.11.92 בכפר חלחול שבנפת חברון, סמוך לביתו של המערער. לטענת המערער עניינה של תביעת המערער בארוע פציעתו מיירי חי של חיילי צה"ל הוא נורה ללא כל סיבה כאשר עמד ברחוב עם רבים מבני משפחתו לאחר שיצאו ממסיבת חתונה. גירסת המשיבה הינה כי המערער היה שותף לזריקת אבנים בצומת חלחול.

ב. בית המשפט קמא דחה את תביעת המערער תוך שהוא מבסס את מסקנתו על שתי קביעות עיקריות: "א. לא הוכחה רשלנות של חיילי צה"ל כלפי התובע; גם לא עוולה אחרת כלפיו. ב. אפילו הייתי קובע

כי החיילים עוולו כלפי התובע, הרי שבנסיבות המקרה מדובר בתקיפה, שלגביה אין אחריות שלוחית, כך שאין לחייב את המדינה זאת מכח סעיף 25 לפקודת הנזיקין" (עמ' 4, סעיף 12, שורות 7-12).

2. טעה בית המשפט קמא בקובעו כי המערער יידה אבנים בצומת חלחול כאשר לא הובאה כל ראיה קבילה המייחסת למערער, באופן ישיר, מעשים כאלה. הראיה היחידה כביכול הינה דיווח כללי שקיבלו עדי הנתבעת מידי כוח אחר, בשעות הלילה, ושכלל פרטים כלליים בדבר צבע בגדיו של חשוד ביידוי אבנים. יצוין כי הדיווח לגבי אותו חשוד התייחס למקום המרוחק מרחק של כ- 1 ק"מ ממקום פציעת המערער. מאחר שלא הובאה כל עדות של הכוח שדיווח שתוכל לאשר את אמיתות הדיווח, כפי שיפורט בהמשך, הרי שמדובר בעדות שמיעה מובהקת שדינה להיפסל.

3. טעה בית המשפט קמא בחוסר המהימנות שייחס לגרסת המערער בשל סתירות לכאורה שנתגלו בה, כאשר דווקא בתחום בו נמצאו הסתירות לכאורה, קבע בית המשפט מסקנות עובדתיות התואמות את גרסת המערער.

4. טעה בית המשפט קמא בקובעו כי עדותו של המכונה "בני" לא הייתה נחוצה וכי אין לזקוף את אי העדתו לחובת המשיבה כאשר גם לגרסת המשיבה "בני" הוא אשר ראה כביכול את המערער מיידה אבנים (מספר דקות לפני הפגיעה בו!) ודיווח לכך לכוח שירה במערער ואשר לא ראה, גם לגרסת המשיבה, את המערער מיידה אבנים. עדותו של בני הינה חיונית לשאלה האם המערער יידה אבנים ובאלו נסיבות, וכן לשאלת טיב הדיווח שנמסר לעדי המשיבה (הכוח שירה במערער) וטיב זיהויו של המערער.

5. טעה בית המשפט קמא בקובעו כי מחומר הראיות עולה, כי המערער השתתף בזריקת אבנים בעוד שלא הוצגו בפני בית המשפט קמא כל ראיות לכך שכן מי שראה את המערער, אם בכלל, זורק אבנים לא העיד בבית המשפט.

6. טעה בית המשפט קמא בהתעלמו מהעובדה שהמערער לא נעצר ולא נחקר בגין חשד ליידוי אבנים בגין אירוע זה וכמובן שלא הועמד לדין בגין עבירה של ידוי אבנים ו/או עבירה אחרת בגין אירוע זה וזאת למרות שרשויות אכיפת החוק היו מודעים לאירוע ונסיבות פציעתו של המערער.

7. טעה בית המשפט קמא בכך שלא נתן משקל כלשהו לתמיהות העולות מגרסת החיילים והסביר אותן בהנחות, שאין להן כל יסוד בחומר הראיות.

8.

א. טעה בית המשפט קמא בקובעו כי "אין כל תימה בכך שהתובע זנח את החתונה לטובת זריקת אבנים" (עמ' 6, שורות 27), ובכך יישב את קביעתו הפוזיטיבית לפיה נכח המערער בחתונה ((ע' 5 ש' 28) עם קביעתו הפוזיטיבית לפיה יידה המערער אבנים. אין להנחה זו כל יסוד בחומר הראיות, ואילו נסיבות הארוע שאינן שנויות במחלוקת, השכל הישר וכן עדויות התביעה, ובמיוחד עדות החתן, שלא נקבע כי התגלו כבלתי אמינות, סותרות אותה בעליל.

ב. טעה בית המשפט קמא כאשר העריך כי אין כל תמיהה בהשתלבותו של המערער בקבוצה "תמימה" שכללה טף נשים וקשישים כפעולת הסוואה כאשר באותה נשימה מאמץ בית המשפט קמא את גירסת הנתבעת לפיה

היו אבנים בידיו של המערער. המערער יטען כי אם אכן מדובר היה בפעולת הסוואה של המערער הרי שאין כל הגיון שמערער יאחז באבנים.

ג. טעה בית המשפט קמא בהתעלמו מהגרסה התמוהה לפיה המערער ואחרים היו "אוחזים באבנים" בהיותם בכביש פנימי בתוך חלחול, שלא הובאה כל עדות לפיה הייתה בו תנועת כלי רכב ישראליים, אזרחיים או צבאיים, וכאשר גם הכוח שירה בתובע הגיע למקום ברכב מסוערב, שלא יכול היה להיות מטרה פוטנציאלית למידי אבנים. טעה בית המשפט בהתעלמו מההשלכות של טענה תמוהה זו של "אחיזת אבנים" לגבי גרסת הנתבעת ככלל.

9. טעה בית המשפט קמא בהתעלמו מהיעדר כל "סיכון ממשי ומידי" שקיומו דרוש כתנאי לפתיחה באש כפי שעולה מנסיבות הארוע ומעדיות החיילים עצמם.

10. טעה בית המשפט קמא בפרשנותו להוראות הפתיחה באש, המתירות פתיחה באש כלפי מיידה אבנים רק כאשר נוהל המעצר "מבוצע מיד ובצמוד לידוי האבנים". לפי פרשנותו של בית המשפט קמא הביטוי "מיד ובצמוד" מתפרש גם על ירי שלפי עדי הנתבעת בוצע 7-10 דקות לאחר שקיבלו דיווח על ידוי האבנים, ובמרחק של מאות מטרים עד ק"מ מהכביש בו בוצעה לכאורה זריקת האבנים.

11. טעה בית המשפט קמא בהתעלמו מטענת המערער, כי לחייל שירה בו לא היה, בנסיבות העניין, ואף לפי גרסת החיילים, בסיס סביר לחשד שמדובר במי שביצע פשע חמור. טעה בית המשפט קמא בהתעלמו מטענת המערער שבהעדר חשד סביר, לא היה מקום לביצוע נוהל מעצר חשוד, קל וחומר לשימוש באש חיה.

12. טעה בית המשפט קמא בהתעלמו מטענת המערער, כי החיילים הפרו את הוראות הפתיחה באש, המורות, ש"אין לפתוח באש אלא כאמצעי אחרון בלבד למעצר החשוד ומשכל האמצעים האחרים לא הועילו". טעה בית המשפט קמא בהתעלמו מכך שהחיילים יכלו לתפוס את המערער פיסית ללא שימוש בירי.

13. טעה בית המשפט קמא בהתעלמו מטענת המערער, כי החיילים הפרו את הוראות הפתיחה באש בכך שביצעו את שלבי הנוהל ברציפות בזה אחר זה, מבלי לוודא שהשלב הקודם נכשל.

14. טעה בית המשפט קמא, כשקבע שגם אם הירי ממנו נפגע המערער היה רשלני, פטורה המדינה מאחריות שילוחית למעשי החייל:

א. טעה בית המשפט קמא בקובעו כי בעוולת התקיפה אין המדינה חבה באחריות שילוחית, גם כאשר נעשה המעשה בהתרשלות;

ב. טעה בית המשפט קמא בהתעלמו מכך שהירי הרשלני מקים גם את יסודות עוולת הרשלנות, כעוולה העומדת בפני עצמה;

ג. טעה בית המשפט קמא בהתעלמו מפסיקה עניפה שהטילה אחריות על המדינה בגין ירי רשלני של חייליה;

ד. טעה בית המשפט קמא בקובעו שלא נתמלאו התנאים להטלת אחריות שילוחית על-פי סעיף 25 לפקודת הנזיקין, וזאת כאשר המדינה חקרה את האירוע, וסמכה את ידה על התנהגות החיילים הן במה שנוגע לניהול הליכים משמעתיים או פליליים נגדם והן במסגרת המשפט הנוכחי.

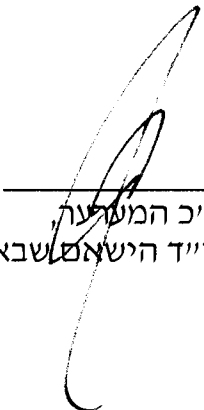
יצוין כי לעמדתו זו של בית המשפט קמא השלכות מרחיקות לכת, ואף מסוכנות, של מתן חסינות מוחלטת למדינה בגין כל שימוש רשלני בנשק מצד חיילים, והטלת האחריות בכל מקרה על החייל הפרטי בלבד.

15. טעה בית המשפט קמא בקובעו כי אפילו המשיבה הייתה נושאת באחריות נזיקית כלפי המערער הרי שיש להפחית מחצית מסכום הפיצויים שנקבע. מסקנה זו מבוססת על ההנחה (שהמערער מערער עליה) כי המערער יידה אבנים בכביש, העמיד פני תמים ולא שעה לקריאות החיילים לעצור (עמ' 13 שורה 41).

16. טעה בית המשפט קמא בהערכתו את נזקיו של המערער, שהיא נמוכה באופן משמעותי מהראוי בנוגע לאדם שנפגע פגיעת ירי, אושפז, סבל כאבים ולא היה כשיר לעבודה משך שבועות.

אשר על כן מתבקש בית המשפט הנכבד לקבל את הערעור וכן לחייב את המשיבה בתשלום הוצאות משפט ושכ"ט בגין ערעור זה ובגין ההליך בבית המשפט קמא.

ירושלים, היום 1 לחודש אפריל שנת 2001

ב"כ המערער,
עו"ד הישואם שבאיטה

(ת.ש. 3504)